

Du fortalte om en depresjon. Om å se på den du hadde vært da som et landskap; øyer, mørk tåke.

Du beveger deg rundt i landskapet. Du beveger deg fritt, betrakter øyene, mørket,

løsnet fra deg nå.

En venn av meg skrev: *Bare de ensomme våger seg ut på det hvite arket.*

Vi våger oss ut.

Du fortalte om en svømmetur, i sommer, du hadde vært på en hytte i skogen med familien. Ved hytta lå det et vann hvor du svømte hver morgen. Du svømte langt ut, helt ut til et bestemt punkt hvor du hver gang tenkte at her, her kunne du bare la deg synke. Du stoppet opp, og mens du holdt deg flytende i vannet så du for deg at du sank og sank nedover, i det endeløse dypet under deg. Du holdt pusten noen øyeblikk. Sparket rolig med beina under deg. Og så snudde du. Svømte akkurat den samme strekningen tilbake, seige tak med armene, pusten rolig, rytmisk.

Du sa også: fødselsdepresjon, angst.

Og jeg tenkte at du elsket dem, datteren din, kjæresten din.

Du sa du hadde lest boken. Jeg spurte deg om hva som hadde gjort inntrykk, og du sa: den selvvalgte ensomheten, og ærligheten.

Det finnes ettermiddager hvor jeg legger meg ned og lukker øynene og tenker at nå, nå lar jeg meg bare forsvinne. Nå synker jeg ned, her, som om det skulle være mulig å ikke våkne igjen.

Jeg blir liggende. Til jeg åpner øynene, like sakte hver gang, nærmest prøvende.

Jeg vil at ordet ensomhet skal løsne fra meg. Jeg strekker meg etter det andre, de andre.

Du fortalte om depresjonen. Fødselsdepresjon, så ukjent for meg, likevel var det som om jeg kunne fornemme den, se konturene av den; et dobbelt mørke. Et større mørke som vokser ut av mørket, en større ensomhet som vokser ut av ensomheten.

Du elsker datteren din.

Tidligere så jeg på det å få barn som en trussel. Men nå har det snudd seg: Hva om jeg ikke får det. Hva om. Hva om: Ingen kjærighet får bli stor nok.

Ingen kjærighet stor nok, hva har man da igjen: begjæret.

Jeg svelger p-pillene, og de får meg til å føle meg både fri og ufri på en gang. Et nytt merke og en ny pakke, gul, som solen selv, flirer jeg foran speilet.

Jeg begynner og slutter på dem. Jeg begynner, slutter og begynner igjen.

Jeg vil ha kontroll over livet. En bit av meg vil også slippe.

Jeg blir med et par hjem for å elske med dem begge. Sittende mellom dem i den mørke taxien føler jeg meg elsket, begjært og tatt vare på.

Vi vil bli elsket, begjært og tatt vare på.

Vi vil elske, begjære og ta vare på.

Det er så mye jeg vil.

Du stryker datteren din over håret. Kjæresten din holder deg i hånden.

Jeg ser for meg en morgen hvor du våkner med lysten i kroppen. Som en iver, etter alt du vil. Det er ingen andre enn deg som har våknet ennå, du går ut på det morgenstille kjøkkenet. Og akkurat da elsker du den stillheten.

Slik jeg også elsker stillheten, om morgenen, når jeg våkner med lysten i kroppen, og en iver etter alt jeg vil.

Du skal gå ut i den rå morgenlufta. Du skal kjenne lysten helt inn i ryggmargen, og du skal plutselig kjenne et stikk av tvil. Du skal elske stillheten, denne stillheten som bare er din. Du skal kjenne en plutselig sitring. Og så en klar og dypere lyst igjen, den presser seg på.

Du skal gå ut og komme tilbake igjen, gang på gang.

Og også du.

Også du skal være blant de ensomme.